

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1822	Κυριακὴ ΙΗ' [Α' Λουκ.] (Β' Κορ. 9,6-11) 27 Ὀκτωβρίου 2013	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Εἶδη σπορᾶς

Ἀδελφοί, «ὁ σπείρων φειδομένως φειδομένως καὶ θερίσει, καὶ ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσει» (Β' Κορ. 9,6)

Ἀγαπητοί μου, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς πῶ μερικὰ ἀπλᾶ λόγια. Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς δείξω κάποια θαύματα, θαύματα ἠθικά, ποὺ μποροῦν νὰ συντελεσθοῦν στὴν καρδιὰ τοῦ καθενός μας. Γι' αὐτὰ μιλάει σήμερα ὁ **ἀπόστολος**. Θὰ ἐρμηνεύσουμε μία μόνο λέξι.

Πῶς ἀρχίζει Ἀδελφοί, λέει, «ὁ σπείρων φειδομένως», ὅποιος σπέρνει λίγο, «λίγο καὶ θὰ θερίση, καὶ ὅποιος σπέρνει πολὺ, πολὺ καὶ θὰ θερίση» (Β' Κορ. 9,6). Μιλάει γιὰ **σπορὰ** καὶ **σπορέα**.

Ῥίχνω ἓνα βλέμμα ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά στὸ βιβλίο τῆς **φύσεως** κι ἀπὸ τὴν ἄλλη στὸ βιβλίο τῆς **ἀγίας Γραφῆς**, καὶ διακρίνω **4 - 5 εἶδη** σπορᾶς, τὸ ἓνα ἀνώτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο.

● Τὸ πρῶτο εἶδος εἶνε ἡ σπορὰ τοῦ **φυσικοῦ σπόρου** στὴ γῆ ἀπὸ τοὺς γεωργούς. Ἐάν, ἀγαπητοί μου, τώρα τὸ φθινόπωρο βγοῦμε στὴν ὑπαιθρο, θὰ δοῦμε ἓνα ὠραῖο θέαμα. Ἔγινε ἓνα θαῦμα· παρ' ὅλες τὶς ἁμαρτίες καὶ τὶς ἀσέβειές μας, γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ ἔπρεπε ὁ οὐρανὸς νὰ κλείσῃ, ἔδωσε ὁ Θεὸς κ' ἔπρεπε στὰ χωράφια βροχοῦλα. Αὐτὴ ἡ βροχὴ εἶνε χρυσάφι. Μ' αὐτὴν τὸ χῶμα μαλακώνει, τ' ἀλέτρια ἀνοίγουν αὐλάκια καὶ οἱ γεωργοὶ σπέρνουν τὸ σπόρο. Εὐλογημένη ἡ ὥρα τῆς σπορᾶς, εὐλογημένος ὁ χωρικὸς ποὺ μὲ τὸν ἰδρῶτα του ποτίζει τὴ γῆ νὰ δώσῃ καρπὸ. Ἡ Ἐκκλησία μας προσεύχεται «*ὑπὲρ ...εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς*» (β. Λευτ.).

● Θὰ μοῦ πῆτε· Αὐτὰ νὰ τὰ πῆς στοὺς χωρικούς· ἐμεῖς δὲν ἔχουμε γῆ νὰ καλλιεργήσουμε... Ἀδελφοί μου, καὶ ὁ πιὸ φτωχὸς καὶ ἀκτῆμων ἔχει κάποιο ἄλλο χωράφι· χωράφι πνευματικό, ἄυλο, τὸ ὁποῖο εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ τὸ καλλιεργήσῃ. Μία γῆ χωρὶς καλλιέργεια γεμίζει πέτρες καὶ χορταριάζει. Ἔτσι καὶ τὸ πνευματικό μας χωράφι, ὁ ἄλλος αὐτὸς ἀγρὸς μὲ τὴν ἀνεκτίμητη ἀξία, δηλαδὴ τὸ πνεῦμα, ἡ ψυχὴ μας· ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ καλλιέργεια· πρέπει

νὰ βγάλουμε μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μας τὰ ἀγκάθια, τὶς πέτρες, τοὺς ὀγκολίθους· νὰ περάσῃ ἐπάνω στὴν ψυχὴ τὸ ἀλέτρι. Εἶνε καλὸς ὁ λαὸς μας, εὐγενικός, ἔχει ἀρετές, ἀλλὰ ἔμεινε ἀκαλλιέργητος καὶ ἔγινε γῆ χέρσα. Θέλει καλλιέργεια. Εἶνε κατὰρα γιὰ ἓνα τόπο νὰ μένῃ ἡ γῆ του ἀκαλλιέργητη· ἀλλὰ μεγαλύτερη κατὰρα εἶνε ὅταν δὲν καλλιεργοῦνται οἱ ψυχές. Ἐπάνω στὶς ψυχές τῶν Ἑλλήνων, μικρῶν καὶ μεγάλων, πρέπει νὰ περάσουν τὰ τρακτέρ τὰ πνευματικά, νὰ σκάψουν βαθειά, καὶ μετὰ νὰ πέσῃ ὁ πολύτιμος σπόρος. Ποιὸς εἶνε ὁ σπόρος ποὺ πρέπει νὰ πέσῃ στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ, τοῦ νέου, τοῦ πλουσίου, τοῦ φτωχοῦ, τοῦ κάθε ἁμαρτωλοῦ; Τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου. Εὐλογημένη ἡ ὥρα ποὺ ὁ γεωργὸς σπέρνει στὸ χωράφι, καὶ τρισευλογημένη ἡ ὥρα ποὺ ὁ κήρυκας παίρνει ἀπ' τὴν ἀποθήκη τ' οὐρανοῦ τὸν ἀνεκτίμητο σπόρο τοῦ εὐαγγελίου καὶ σπέρνει ὅπου ὑπάρχει ψυχὴ δεκτικὴ. Δεύτερο λοιπὸν εἶδος σπορᾶς εἶνε τὸ φύτεμα τοῦ **θείου λόγου** στὸν ἀγρὸ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοὺς κήρυκες.

● Ἀλλὰ θὰ μοῦ πῆ πάλι κάποιος ἄλλος· Ἐγὼ δὲν εἶμαι οὔτε γεωργὸς οὔτε ἱεροκήρυκας, γιὰ νὰ σπέρνω... Ὑπάρχει, ἀγαπητέ μου, καὶ ἓνα ἄλλο τρίτο εἶδος σπορᾶς. Ποιό; Εἶνε αὐτὴ ἀκριβῶς γιὰ τὴν ὁποία μιλάει σήμερα ὁ ἀπόστολος· εἶνε μία λέξι τόσο παρεξηγημένη στὴν ἐποχὴ μας. Ἡ σπορὰ αὐτὴ εἶνε ἡ **ἐλεημοσύνη**. Προσέξτε ὅμως, γιὰτὶ ὑπάρχει ἐλεημοσύνη τοῦ Θεοῦ καὶ ἐλεημοσύνη τοῦ διαβόλου. Δὲν μιλάω γι' αὐτὴν, γιὰ τὴν «ἐλεημοσύνη» ἐκείνων ποὺ πετοῦν λίγη στάχτη στὰ μάτια τῶν φτωχῶν τὰ Χριστούγεννα ἢ τὸ Πάσχα, ἐνῶ αὐτοὶ μεθοῦν καὶ διασκεδάζουν· ἢ ἐκείνων ποὺ ἐλεοῦν κατ' ἀνάγκην, γιὰτὶ περνάει ὁ ἔρανος καὶ πρέπει κάτι τέλος πάντων νὰ ρίξουν, ἢ γιὰ νὰ ξεφορτωθοῦν τὸ ζητιάνο ποὺ τοὺς ἐνοχλεῖ· ἢ ἐκείνων ποὺ δίνουν κάτι γιὰ νὰ γραφῆ τὸ ὄνομά

τους στις έφημερίδες ή σε μαρμάρινη πλάκα και να τους τιμοῦν· ή εκείνων που έχουν σκοπούς σκοτεινούς, έλεοῦν τή χήρα για να τήν εκμαυλίσουν και τὸ ὄρφανὸ για να τὸ εκμεταλλευθοῦν. Τέτοια έλεημοσύνη δὲν θέλει ὁ Θεός. Μιλᾶω για τή θεάρεστη έλεημοσύνη, για εκείνον που έλεεῖ ἄδοξα, ἀπὸ ἀγάπη, και μουσικά, εἴτε ἐκ τοῦ περισσεύματος εἴτε ἀκόμη περισσότερο ἐκ τοῦ ὑστερήματός του.

Γι' αὐτὸν που κάνει τέτοια έλεημοσύνη τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα λέει, ὅτι αὐτὸς σπέρνει. Ποῦ σπέρνει; στὸν κόσμον τῶν φτωχῶν και δυστυχισμένων. Σπορὰ ἀγία, μεγαλειώδης. Ἀκούσατε τί εἶπε σήμερα για τὸν έλεήμονα αὐτὸν ὁ ἀπόστολος και ὁ ψαλμωδός: «*Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα*» (Β' Κορ. 9,9=Ψαλμ. 111,9). Σκορπᾶνε οἱ υἱοὶ τοῦ διαβόλου (ὁ ἄσωτος, ὁ χαρτοπαίκτης, ὁ μοιχός, ὁ πόρνος), ἀλλὰ σκορπάει και ὁ δίκαιος, τὸ παιδὶ τοῦ Θεοῦ. Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά; Τὰ λεφτὰ που κρύβουν οἱ φιλάργυροι σὲ σεντούκια και χρηματοκιβώτια ή τὰ μεταφέρουν στήν Ἑλβετία, αὐτὰ –να τὸ θυμᾶστε– ὀχι μόνο εἶνε ἄχρηστα ἀλλὰ και θὰ ῥθῃ μέρα που ὁ διάβολος θὰ τὰ ξεθάψῃ και θὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ για κακοὺς σκοπούς του. Τὰ λεφτὰ αὐτὰ θὰ γίνουν φίδια, εἶνε σὰν τριάκοντα ἀργύρια Ἰουδα, καταραμένα. Τὸ μόνο χρῆμα που μένει και φέρνει τόκο και ἐπιτόκιο, εἶνε αὐτὰ που δίνεις κρυφὰ έλεημοσύνη. Ἔνα δίνεις, ἑκατὸ θὰ σοῦ ἔρθουν. Εἶνε γραμμένο: «*πλοῦσιοι ἐπτώχευσαν και ἐπέινασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ*» (Ψαλμ. 33,11).

● Σὰς ἔδειξα τήν πρώτη σπορὰ τοῦ γεωργοῦ, τή δεύτερη σπορὰ τοῦ ἱεροκήρυκος, τήν τρίτη σπορὰ τοῦ ἐλεήμονος ἀνθρώπου. Και τώρα μιὰ ἄλλη σπορὰ ἀκόμη ἀνώτερη. Ποιά εἶνε αὐτή; Εἶνε κανεὶς ἐδῶ ἅγιος; Ἐγὼ εἶμαι ἁματωλός, ἀνάξιος να φιλήσω τὰ πόδια σας. «*Εἰς ἅγιος, εἰς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός· ἀμήν*» (Φλ. 2,11 και θ. Λεπ.). Ἐμεῖς ὅλοι, και παπαδες και δεσποτάδες, και πατριάρχες και καλόγεροι, και πλούσιοι και φτωχοί, και ἀριστεροὶ και δεξιοί, και κόκκινοι και πράσινοι και ὄλων τῶν χρωμάτων και ἀποχρώσεων, ὅλοι εἶμαστε ἁματωλοί. «*Πάντες ἐξεκλίναμεν, πάντες ἠχρειώθημεν*» (Ρωμ. 3,12). Ἀφοῦ λοιπὸν εἶμαστε ἁματωλοὶ τί πρέπει να κάνουμε; Ὁ,τι ἔκανε ὁ Δαυῖδ· ἔπесе σὲ μεγάλα ἁμαρτήματα, και γι' αὐτὸ ἔκλαιγε, ξυπνοῦσε τή νύχτα και μούσκευε τὸ προσκέφαλο και τὸ στρῶμα του με δάκρυα: «*ἐν δάκρυσί μου τήν στρωμνήν μου βρέξω*» (Ψαλμ. 6,7). Ὁλοὶ χύσαμε πολλὰ δάκρυα σ' αὐτὴ τήν «*κοιλιάδα (τοῦ) κλαυθμῶνος*» (Ψαλμ. 83,7). Ποιός

δὲν ἔκλαψε! Ἀλλὰ τὰ δάκρυα αὐτὰ εἶνε χαμένα. Μέσα στὸν ὠκεανὸ τῶν δακρύων, δῶστε μου μερικὰ που θὰ γίνουν διαμάντια! Ποιά εἶν' αὐτά; Εἶνε τὰ **δάκρυα τῆς μετανόιας**, ἐκεῖνα που πέφτουν μπροστὰ στὸν πνευματικὸ πατέρα ὄταν ὁ ἁματωλὸς γονατίζει και ἑξομολογεῖται τ' ἁμαρτήματά του. Τὸ δάκρυ ἐκεῖνο τὸ παίρνουν ἄγγελοι σὲ χρυσοῦ δίσκο –δὲν εἶνε παραμῦθι ή θρησκεία μας– και τὸ ἀνεβάζουν στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ· κ' ἐκεῖ που πέφτει τὸ δάκρυ ἐκεῖνο, γεμίζει ὁ παράδεισος ἀπὸ ἀμάραντα κρίνα και τριαντάφυλλα. Ναί, ἀδελφοί μου.

● Και τώρα ή τελευταία σπορὰ. Ποιά εἶνε αὐτή; Εἶνε σπόρος Γεθσημανῆς, «*ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος*» (Λουκ. 22,44). Εἶνε ἐκεῖνο που ἔκανε τὸ χριστιανισμὸ να ριζώσῃ. Ποιὸ νομίζετε ήταν; τὰ θαύματα, τὰ κηρύγματα, οἱ διδασκαλίες, ή φιλανθρωπία; Ἐκεῖνο που ἔκανε τὸ δεντρὶ τῆς Ἐκκλησίας να φουντώσῃ εἶνε **τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων!** Ἔνας διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου, ἀπολογητῆς και μάρτυρας, λέει, ὅτι τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων εἶνε ὁ σπόρος τῆς Ἐκκλησίας. Διαβάστε τοὺς βίους τῶν ἁγίων. Ὅπου ἔπεφτε αἷμα μαρτύρων, ἐκεῖ και δῆμιοι, που κρατοῦσαν ξίφη και μαχαίρια, ἔπεφταν στὰ γόνατα και ἔλεγαν· Κ' ἐγὼ εἶμαι Χριστιανός! Ὅπου ἔπεφτε ἕνας μάρτυρας, πίστευαν πέντε, δέκα, ἑκατό, διακόσοι, χίλιοι, χιλιάδες πολλές.

* * *

Ἄδελφοί μου, τελείωσα. Ἡ ἀγία Γραφή λέει, ὅτι κάθε πρᾶγμα ἔχει τὸν καιρὸ του· «*καιρὸς τῷ παντὶ πράγματι*»· ὑπάρχει καιρὸς σπορᾶς και καιρὸς θερισμοῦ» (βλ. Ἐκκλ. 3,1,17). Ὁ χρόνος που ζοῦμε στὸν κόσμον αὐτὸν εἶνε **καιρὸς να σπεύρουμε**· εἶνε καιρὸς γεωργικῆς ἐργασίας ἀλλὰ και καιρὸς ἀλληλεγγύης, έλεημοσύνης, καλῶν ἔργων, καιρὸς μετανόιας και δακρύων, καιρὸς μαρτυρίας και ἀγώνων. Ἄς ἐργασθοῦμε, ἄς μιμηθοῦμε τοὺς ἁγίους και μάρτυρες.

ἜΟ ἅγιος Ἰλαρίων π.χ. (γιορτάζει στὶς 21 Ὀκτωβρίου) ἔσπειρε ἔλεος, διδασχὴ, δάκρυα. Ὁταν ἔμεινε ὄρφανός, πούλησε ὄλη τήν περιουσία που κληρονόμησε και «*ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησι...*». Μετὰ πῆρε ἕνα ῥαβδὶ ἱεραποστολικό, γύρισε χωριὰ και πολιτεῖες, κήρυξε «*Χριστὸν ἑσταυρωμένον, ... Θεοῦ δύναμιν και Θεοῦ σοφίαν*» (Α' Κορ. 1,23-25), και ἔσπειρε στὶς ψυχὲς τὸ εὐαγγέλιο. Τέλος πῆγε και βρῆκε τὸν ἅγιο Ἀντώνιο, κάθησαν μαζί στή σπηλιὰ και ἔκλαψαν τ' ἁμαρτήματά τους και τοῦ κόσμου.

Ἄς σπεύρουμε κ' ἐμεῖς, για να ἔχουμε τήν εὐλογία τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, τοῦ ἁγίου Ἰλαρίωνος και ὄλων τῶν ἁγίων και μαρτύρων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**